

MOJA RAZMIŠLJANJA O TEHNIKI

Sem učiteljica 1. triade na podružnični šoli. Poučevala sem tudi v drugi triadi in sem skozi 20-letno poučevanje doživljala pozitivne in bizarne spremembe v našem šolstvu. Z veseljem hodim v službo, na podružnici imamo krasne otroke vendar so moja spoznanja, da tudi podeželski učenci prihajajo v šolo z manj ročnimi spretnostmi. Zelo malo naših vaških otrok še pomaga na kmetiji, ker so večina del zamenjali stroji. Kmetje imajo poleg kmetije še službo. Tako so tudi naši otroci prepuščeni sodobni tehnologiji. Težave pri rokovanju z orodji, pripomočki in materialom se pojavi že v 1. razredu. Samo prepogibati papir je že težava. Za učitelje je samoumevno, da to učenci znajo. Tako se ura ustvarjanja, spremeni v učno uro učenja prepogibanja. Vse pridobljene tehnične spretnosti v nižjih razredih so pomembne tudi za življenje. Sama imam ti izkušnjo, ko smo imeli do 4. razreda interesno dejavnost ročne spretnosti. Prav tam sem se naučila plesti, kvačkati, delati makrameje in rokovati z orodjem. Če pa gledam današnje sodobne mlade očete, ki ne znajo zamenjati niti žarnice, se vprašam, ali je osnovna šola dala temu očetu OSNOVNO ZNANJE? Pred kratkim sem gledala dokumentarno oddajo o šolstvu v severnih državah. Presenečena sem bila, da imajo v učilnici orodja, vse potrebne materiale, šivalni stroj in, da vse to učenci uporabljajo. Npr.: sami si izdelajo vse za dramsko igrice. Pri tem so ustvarjalni in kreativni. Menim, da bi morali v šoli že od 1. razreda dalje uvesti tehniko, seveda otrokom primerno. Veliko vsebin bi lahko črtali in učencem prepustili čas, da se naučijo rokovati z orodji. Ko bi prišli v 2. triado, bi znali že rokovati z orodji in bi čas, ko se učijo delati s stroji namenili za ustvarjalnost.

Učiteljica prve triade